

и самаго Фернанда водима на смъртъ и себеси... О! въ ужасното туй възпоминаніе, душата ѝ са препълаи съ горчевина, и тя преброи часъ по часъ и минута по минута днитъ които тѣй бѣ преминѣла, като влачаше веригытѣ на робството си, и цалуваше краката на тигъра когото мразѣше. Тя си припомнише какъ бѣ принудена да прикрыва просълзенытѣ си очи съ лицемѣрна усмихка и отпадижлото си сърце съ веселостъ, като са пазяше даже да са не моли Богу за да не са поругае съ молитвата, защото открываше сѣкый часъ новы коварства, и тѣише съ отвращеніе въ бездната на низостъта, въ която живѣяхъ каугерытѣ, като рѣкоплекскаше на мръснытѣ имъ дѣла, и сячко туй за да уталожѣ неизмѣримото отчаяніе на душата си... И послѣ тя, кротка и страхлива обрѣжваше съ ножъ слабата си рѣка и предъ жертвенника убиваше погубителя си... И тогасъ и са представяхъ дивытѣ нѣговы очи, кървавыя му вратъ и въ послѣдното си издыханіе да шепне думытѣ « Богъ е правосѣденъ. »

— Да, Богъ е правосѣденъ! извика Павлина като са исправи на крака бърже, Богъ е правосѣденъ! ще ма прости... О! мѣченіето не е ли кръщеніе? Не ли ще претърпи мѣкытѣ си на този кръсть?

Като са обърнѣ, Павлина видѣ орѣдіята на мѣкытѣ си, и намѣсто да са оплаши, тя осѣти неисказана и жестока радостъ като си напомише ужаснытѣ страданія, които щѣше да претърпи. Тя не мислѣше че чрезъ тѣхъ са изглаждатъ грѣховетѣ ѝ; тя само желаяше да са съедини съ Фернанда.

Въ туй време вратата на пареккѣлиса са отвори хъ, и двама благородны Испанцы, членове отъ братството на Мира и на Милосърдіето, попытахъ съ голѣма вѣжливость, ако осѣдената има нужда отъ нѣщо.